



I.

Het was de laatste dag in Juni en heerlijk zomerweer. In de drukke woelige stad kon men daarvan niet zooveel genieten als buiten, in de bosschen, op velden en wegen, langs de bloeiende heggen en met bloemen beladen struiken en heesters. Maar er waren toch in de stad vele menschen, wien God de middelen geschonken had, om een paar zomermaanden op het land door te brengen, of zich naar eene badplaats te begeven.

Mevrouw Dorma behoorde tot degenen die zeer hoopten dit eerlang te kunnen doen. Hare gezondheid was zwak en de dokter had haar dringend aanbevolen Juli en Augustus te Ems door te brengen, ten einde aldaar door het gebruik maken van het krachtige bronwater versterking te erlangen. Eerst scheen het niet te zullen gelukken. Haar man, die eene drukke handelszaak had, kon moeilijk van het kantoor, maar had haar juist dezen morgen doen weten, dat hij met zijn compagnon eene schikking had getroffen en hij haar dus op hare reis, begin Juli, zou kunnen vergezellen.

Maar nu was er nog een ander bezwaar. Zij had een eenigst kind, een dochttertje van twaalf jaren, dat zij moeilijk kon meemen, hoe gaarne zij dit ook wenschte. Eveline kon dikwijls zeer lief wezen, maar ook even zoo dikwijls zeer lastig zijn, door

toe te geven aan luimen en van de eene knorrigte bui in de andere te vallen. Deze luimen waren voor de moeder zeer verdrietig en schokten hare gezondheid zeer. Zij vreesde dat, als Eveline te Ems in aanraking kwam met Duitsche kinderen, die luimen voor den dag komen en haar vele onaangenaamheden berokkenen zouden. Zij moest, als zij aan de badplaats vertoefde, volstrekte rust genieten.

Maar waar zou Eveline blijven, als zij met haren man op reis ging? Over een paar dagen begon de vakantie op school en voor dien tijd moesten er maatregelen getroffen worden, daar Eveline toch onmogelijk alleen in huis met de dienstboden kon achtergelaten worden.

Waarheen dus met haar dochttertje?

Nu woonde er in de stad eene nicht van haar, die reeds dikwerf had te kennen gegeven, dat zij Eveline gaarne eens eenige dagen te logeeren wilde hebben. Maar tot dusver had mevrouw er tegen op gezien. Die nicht namelijk was tamelijk bejaard en daarbij vreeselijk doof, ging nooit uit en bracht den meesten tijd door in gezelschap van eene juffrouw, die haar huishouden bestuurde, en van een papagaai, die schreeuwen kon, dat iemand hooren en zien verging. Mevrouw meende dat Eveline zich bij die oude nicht spoedig zou vervelen en haar door hare luimen veel verdriet veroorzaken. Om die reden zag zij er dan ook van af.

Over een en ander dacht zij na, zich bezig houdende met koffie te zetten en de tafel gereed te maken. Het zou spoedig twaalf uren zijn en Eveline uit school komen, met de blijde tijding, dat het gauw vacantie was.

Tegelijk met Eveline kwam de meid binnen met een brief door de post gebracht. Eveline omhelsde hare mama en haastte zich haar te helpen bij het zetten der kopjes op het blad. Zij zag er aardig uit in haar lief mouseline jurkje, eenigszins bedekt door een fijn boezelaartje, waarvan de banden over haar schouders heen op den rug waren vastgemaakt. Gladde, zwarte geweven kousen staken in bruin lederen schoentjes, die van strikjes voorzien waren. Zij was nog al groot voor haar leeftijd, had licht blauwe oogen en geen onvriendelijk gelaat, waarvan de wangen gedeeltelijk waren bedekt door de lange krullende haren, die in haren hals neergolfden.

»Heeft ma een brief gekregen van tante?» vroeg zij. »En wil ma er mij wat van vertellen?»

»Misschien,» antwoordde hare moeder met een zwakke stem. »Ik moet hem nog eerst heelemaal lezen. Vraag mij dus nog niets.»

Bij dit antwoord liet Eveline reeds hare lip hangen. De kleinste teleurstelling bracht haar dadelijk uit haar humeur. Zij ging op een stoel zitten en keek door het venster, maar hield daarbij hare moeder in het oog, die den brief geopend had en met lezen bezig was.

Het was een brief van haar eigene zuster, die met den heer Mesdig getrouwd was en een mooi buitengoed bewoonde. Die zuster had drie kinderen: Suze, Eduard en Henri, van elf-, twaalf- en veertienjarigen leeftijd. De hoofdinhoud van den brief was, dat hare zuster Eveline uitnodigde, om de vacantie bij haar door te brengen. Zij schreef onder anderen het volgende: »Onze kinderen verlangen zeer naar de kennismaking met hun nichtje. Zij hebben Eveline nog slechts eenmaal gezien, maar dat is al zoo lang geleden, dat zij niet meer weten hoe zij er uit ziet. Vooral Suze verlangt zeer naar haar, en de jongens verheugen er zich op met hun nichtje uit rijden te gaan. Zij hebben een mooien

xv.

ezelwagen, en het is aardig om te zien, hoe knap zij den ezels weten te besturen. Ik denk ook wel, dat Eveline veel genoeg met Suze en de beide jongens zal hebben. Ik behoef je niet te verzekeren, dat wij haar goed zullen verzorgen. Schrijf ons dus maar spoedig, wanneer je denkt haar te kunnen afstaan. Waarschijnlijk zal mijn man haar dan komen halen. Blijf je nog bij je plan naar Ems te gaan? Zoo ja, dan zal het je zeker minder moeilijk vallen, nu je weet dat Eveline bij ons in goede handen is.»

Deze brief was voor mevrouw Dorma een blijde tijding en het deed haar genoeg, dat hare zuster zoo geheel uit zich zelve Eveline had uitgenoodigd. Nergens kon haar dochtertje het beter hebben dan bij hare tante. Maar . . . . mocht zij die uitnodiging wel aannemen? Zou misschien Eveline door hare wispelturigheid ongenoegen verwekken en verdriet geven inplaats van vreugde? Zou zij tante niet tot last zijn, en zouden Suze, Eduard en Henri niet spoedig zeggen, dat zij niet meer met haar wilden spelen?

En inderdaad, daar was wel gegronde vrees voor.

Mevrouw Dorma dacht er aan, wat er nog onlangs was gebeurd. Eveline was op een partijtje gevraagd bij haar schoolkameraadje Paulina, en had er zich veel vreugde van voorgesteld. Maar er gebeurde iets, waardoor al die vreugde bedorven werd. Eveline zou op dat partijtje hare mooiste jurk aandoen, maar door onvoorzichtigheid van de strijkster was er een groote bruine vlek in gekomen, die niet weggewischt kon worden. Het gevolg was, dat Eveline in eene andere jurk op dat partijtje moest verschijnen en . . . dat was in 't geheel niet naar haar zin. Zij had het reeds aan de meisjes op school verteld, hoe mooi die jurk haar stond en had dat kleedingstuk in zulke levendige kleuren beschreven, dat de meisjes er naar verlangden haar in die jurk te zien. En nu zou dat niet gebeuren. Nu moest zij haar gewone Zondagsche jurk aandoen, die ook wel mooi was, maar in lang niet zoo fraai als de nieuwe. Gij kunt denken, hoe knorrig Eveline was en maar half luisterde naar mama, die haar zeide, dat het leven op aar-

20

de allerlei teleurstellingen medebracht en dat het goed was zich daaraan reeds vroeg te wennen. Zij moest zich hierdoor niet uit haar humeur laten brengen. De zaak was nu eenmaal niet te veranderen, en zij kon evenzoo goed genoeg hebben, al droeg zij ook niet de nieuwe jurk.

Maar al wat mama zei, hielp niets. Zij was en bleef knorrig, en hare booze luimen weken niet, toen zij te midden van hare vriendinnetjes op het partijtje was. Den ganschen avond zat zij te pruilen, wilde niet meespelen, bedankte voor thee en koekjes, om kort te gaan, de meisjes waren blij toen zij wegging.

Hieraan dacht mevrouw Dorma, en geen wonder dat zij niet terstond kon besluiten de uitnodiging van haar zuster voor Eveline aan te nemen. 't Kon eens gebeuren dat Eveline, wanneer zij bij tante was, weer aan haar luimen toegaf en wat zouden dan Suze, Eduard en Henri teleurgesteld worden! Zouden zij niet verlangen, dat Eveline maar zoo spoedig mogelijk weer naar huis ging?

Intusschen zat Eveline nog steeds te wachten, en toen mama zich liet ontvallen, dat tante haar uitgenoodigd had, sprong zij van blijdschap op en riep uit:

»O! Wat is dat heerlijk! Wat ben ik blij! En wanneer mag ik gaan, mama?»

Op kalmen toon antwoordde hare moeder:

»Ik weet nog niet of ik de uitnodiging mag aannemen en moet er nog eerst met pa over spreken.»

Dat was al weer niet naar Eveline's zin. Waarom kon mama het haar niet beloven?

En opnieuw begon zij te pruilen.

## II

Sedert tien dagen bevond zich Eveline op Boschwijk bij hare tante. Hare moeder had de uitnodiging aangenomen en gehoopt, dat haar dochtertje nu verstandig zou handelen en niet toegeven aan hare luimen. Oom Mesdig was gekomen, had Eveline gehaald en was met haar naar Boschwijk vertrokken, waar zij door tante, door Suze en de

beide neven hartelijk werd ontvangen. Tante wist het wel, dat haar nichtje wel eens humeurig was, maar toen zij haar zag en de eerste week voorbij was gegaan, zonder dat Eveline daarvan bijzondere blijken had gegeven begon zij te gelooven, dat het meisje hare luimen te huis had gelaten.

Inderdaad, Eveline gedroeg zich allerliefst. Geen spoor van kwaad humeur. Geen enkele booze luim.

Hoe kwam dit zoo?

Eveline was in den grond meer ernstig dan vroolijk, 't geen zij wellicht aan de goede raadgeving van hare mama te danken had, die met haar dikwijls over de hemelsche dingen sprak en vooral bij haar aanhield het gebed niet te vergeten en bij God hulp te zoeken in al hare nooden. Kort voordat Eveline zou vertrekken, had zij haar gezegd: »Lieve Eveline, je zult het op Boschwijk niet zoo stil hebben als hier in huis. Oom en tante zullen wel lief met je zijn, en de beide neven en Suze ook, maar Eduard en Henri zijn jongens, en de ondervinding leert het, dat jongens graag plagen, vooral als zij zien, dat men er niet tegen kan. Naar ik gehoord heb is Henri een beste jongen, maar hij plaagt graag, meer dan Eduard, die zeer dienstvaardig en voorkomend moet wezen. Nu zal het dus wel gebeuren, dat Henri je met het een of ander plaagt. Maar leer dat verdragen. Lach er liever om, dan dat je gaat huilen, boos wordt of in een kwaad humeur geraakt. Doe je dit laatste, dan krijgt hij er schik in en zal zijne plagerijen verdubbelen. Dit is nu wel niet goed van hem. Maar hij meent het zoo kwaad niet. Het is mogelijk, dat God je juist in zijn gezelschap brengt, om je te oefenen in het niet toegeven aan luimen. Wij moeten leeren met alle menschen om te gaan. Ik erken, het zal je dikwerf moeilijk vallen geplaagd te worden, maar in dat geval geef ik je een dubbelen raad. Vooreerst, bid God elken morgen, dat Hij je dien dag steunt en sterkt in je voornemen, om te leeren verdragen en niet wispelturig te zijn. Ten andere, leer en betracht de spreuk: »De langmoedige is beter dan de sterke, en die heerscht over zijnen geest, dan die eene stad inneemt,» Spreuken 16 vs 32.